

НАША ЦЕРКВА

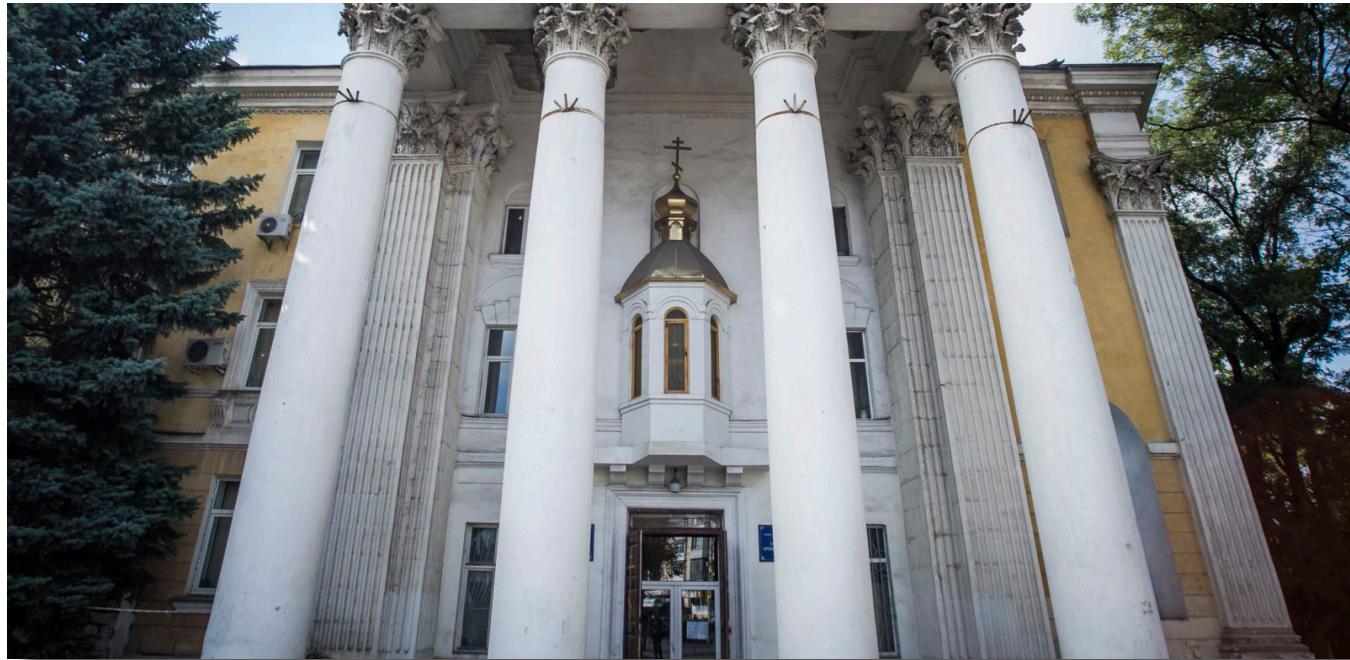

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та
Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" ---№08(204)---

**Цілеспрямоване нищення Росією
української православної громади в
Криму має бути зупинене!**

Як стало відомо з поширеної адвокатом інформації, Верховний суд Росії відмовився переглянути рішення про виселення громади Православної Церкви України з Кафедрального собору святих рівноапостольних князів Володимира і Ольги в Сімферополі. «По суті це означає повну ліквідацію української православної громади в Криму – зазначив адвокат Сергій Заєць у повідомленні. – Формально це не є геноцидом, але межує з ним. Росія знищує ще одну українську релігійно-культурну групу і продовжує зачистку Криму від всього українського».

Окупаційна російська влада в Криму надіслала припис про «звільнення приміщенъ» Кафедрального собору святих рівноапостольних Володимира і Ольги в Сімферополі, який понад 20 років є релігійним центром єпархії ПЦУ (до Об'єднавчого Собору – єпархії УПЦ КП).

В окупаційному «міністерстві майна Криму» пояснили вимогу покинути будівлю Кафедрального собору в Сімферополі «закінченням терміну дії договору» з єпархією УПЦ КП, хоча він був укладений строком на 49 років. Російські суди послідовно вставали на сторону окупаційної влади, а заклики міжнародних організацій припинити порушення окупантів відверто ігнорують.

Київська Митрополія УПЦ (ПЦУ) неодноразово звертала увагу на систематичне порушення окупаційною російською владою в Криму норм і зобов'язань з дотримання права на свободу совісті та віросповідання. У зв'язку з черговим актом гонінь на українську православну громаду в Криму звертаємося до Української держави, до міжнародних організацій та до демократичних країн із закликом захистити Кафедральний собор ПЦУ в Сімферополі, єпархію та релігійну громаду від знищення.

Зокрема, закликаємо Українську державу та міжнародних партнерів постійно порушувати питання захисту прав української православної громади в Криму під час контактів з Російською Федерацією. Ми також підтримуємо впровадження, подовження та розширення санкцій проти Російської Федерації як держави-окупанта і персонально проти співучасників релігійних гонінь – чиновників окупаційної адміністрації, суддів, співробітників поліції, судовиконавців та інших.

Просимо вірних про молитву за архієпископа Клиmentа, духовенство і вірних Кримської єпархії ПЦУ.

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)

Вінчання на передовій

З 27 по 31 липня благочинний Бершадського району протоієреї Ростислав Процанін перебував на Донбасі з благословення архієпископа Вінницького і Тульчинського Михаїла. Священник зустрічався з військовослужбовцями, які несуть службу на східному рубежі України.

У храмі святої Анни, духовному прихистку українських бійців, що знаходиться у прифронтовому селі Карлівка, отець Ростислав звершив Таїнство Вінчання Олександра і Наталії та Василія і Наталії. Ці нареченні виконують бойові завдання, захищаючи наше мирне життя. Від бершадської громади для молодят було придбано вишиванки, вінчальні свічки, благословені ікони, рушники тощо. Майстрині смачної випічки спекли два короваї. Привітати молодят у храм зійшлись командири та побратими.

Під час зустрічей отцю Ростиславу військовослужбовці показали відновлену

Митрополит Епіфаній закликав білоруський народ захистити демократичне і незалежне майбутнє своєї держави та виборювати автокефалію Церкви

Предстоятель Православної Церкви України Блаженнійший Митрополит Епіфаній закликав білоруський народ захистити демократичне і незалежне майбутнє своєї держави та виборювати автокефалію Церкви. Про це Його Блажентство написав на своїй сторінці у Фейсбуці.

Митрополит Епіфаній нагадав про спільну церковну та державну історію українського і білоруського народів та наголосив, що Православна Церква Білорусі має підстави та право просити Матір-Церкву про Томос.

«Тіло одне, але має багато членів, усі члени одного тіла, хоч їх багато, утворюють одне тіло [...] Чи страждає один член, з ним страждають усі члени» (1 Кор 12: 12,26) – так навчає нас апостол Павло про природу Церкви, як єдиного тіла Христового.

Саме в цій особливій страждає білоруський народ – наші сусіди, з якими від княжих часів ми мали багато століть спільної церковної та державної історії, складаючи до 1686 р. єдину Київську Митрополію. Її неканонічна анексія Москвою мала і продовжує мати трагічні наслідки для Православ'я у всій Східній Європі. З волі віруючого народу та за благословенням нашої спільноти Матері-Церкви, Вселенського Патріархату,

Українська Церква утвердилася серед автокефальних Церков-Сестер. Православна Церква Білорусі має ті ж самі підстави та право просити Матір-Церкву про Томос, коли на те буде її бажання», – написав Предстоятель.

Блаженнійший Митрополит Епіфаній побажав білоруському народу з Божою допомогою знайти свою власну відповідь на виклики сьогодення, захистити свої гідності та свободу, демократичне і незалежне майбутнє своєї держави.

«Однак, незалежно від юрисдикційних питань, ми, як православні християни, складаємо єдину Церкву Христову. Тому ми, як Православна Церква України, не можемо залишатися байдужими, не співстраждати, коли майбутнє білоруського народу, незалежність держави, свобода і безпека громадян, їхні життя опинилися під загрозою.

Хочу побажати білоруському народу з Божою допомогою знайти свою власну відповідь на виклики сьогодення, захистити свої гідності та свободу, демократичне і незалежне майбутнє своєї держави. Долучаю свій голос до заяв тих численних держав, міжнародних та громадянських інституцій, хто наполегливо закликає до негайного припинення насильства, звільнення тисяч невинно затриманих та проведення конструктивного діалогу між керівництвом Білорусі та громадянським суспільством задля мирного виходу з кризи», – додав Митрополит Епіфаній.

На завершення Предстоятель запевнив, що його молитви та молитви Православної Церкви України зараз за білоруський народ, за перемогу правди та за зупинення насильства:

«Наши молитви сьогодні – за білоруський народ, за перемогу правди, за зупинення насильства, за Божий захист для невинних, які страждають. Нехай Господь допоможе вам, брати і сестри, пройти ці важкі часи!»

pomisna.info

Шановні доброочинці!

Ми хочемо вкотре висловити сердечне «Дякую» за щирість та жертовність Ваших сердець. Нам надзвичайно зворушливо і відповідально що Ви не лише залишаєтесь відданими симпатиками журналу «Бористен», а й всіляко підтримуєте доброочинні проекти редакції.

Так добродій Петро Китастий (Livonia, MI.,) зігрів своєю княжкою пожертвою стількох людей! В пам'ять своїх родичів, *дружини Галини, Григорія Китастого -керівника капели бандуристів ім. Т. Шевченка та його сина бандуриста Андрія*, замовив 4 пачки продуктів для наших захисників. Так само попрохав не забути про поранених бійців, сиріт у Січеславі та ще виділив на пресовий фонд нашого журналу.

Славна родина Антона та Ольги Філімончук (Budd Lake, N.J.) зафондувала на пачку харчів для бійців ЗСУ. Наш давній приятель *Василь Стан (Boston, MA.,)* в черговий раз пожертвував на пресовий фонд журналу.

Повинні так само широко подякувати *Фундації Багряного* за спонсорування виготовлення сувенірних тарілок петриківського розпису для лауреатів Відзнаки імені Івана Багряного за 2020 рік.

*Ще раз хочемо зазначити що завдяки Вам Добра у світі стає більше.
Ми правдиво зворушені Вашею відданістю Україні. Нехай Вам гарно святкується та працюється!*

“Предстоятель”

Кожна людина, яка прагне взяти хрест свій та йти за Спасителем – отримує особисто від Нього і настанову, і підтримку, і розраду, і захист, і сили, і натхнення, – **Митрополит Епіфаній**

Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу
Христу!

Сьогодні через читання з Першого послання до Коринфян апостол Павло продовжує, як і у попередні недільні дні, давати нам настанови, нагадуючи про наші християнські обов’язки, здійснюючи які ми можемо досягнути спасіння.

Які ж це обов’язки? Або, якщо сказати іншими словами, взятыми з Євангелія, які частіше має повторювати для себе кожна людина: «Що мені зробити, щоб успадкувати життя вічне?» (Лк. 18:18) Бо ставлячи це питання – «що мені зробити?» – почуємо і відповідь на нього, яку дає Сам Господь. В чому полягає ця відповідь?

Як і багато божествених настанов, ця відповідь має дуже коротку форму, сповнену глибоким змістом.

Згадаймо, наприклад, як коротко, просто, ясно викладені головні заповіді Божі, які стосуються відносин між людьми. Вони сказані так, що всяка людина може легко запам’ятати їх. «Шануй батька твого і матір твою [...]. Не вбивай. Не перелюбствуй. Не кradi. Не говори неправдивого свідчення на близького твого. Не бажай [...] нічого, що у близького твого» (Вих. 20:12-17).

І навіть ці короткі, хоча і глибокі за змістом заповіді, Господь ще більш стисло викладає, коли відповідає на питання про найбільшу заповідь Закону Божого. Він каже: «Люби близького твого, як самого себе» (Мф. 22:39). Цю саму настанову і повеління Спаситель повторює перед Своїми стражданнями у розмові з

учениками: «Заповідь нову даю вам: щоб ви любили один одного; як Я полюбив вас, так і ви любіть один одного» (Ін. 13:34).

Коротка форма допомагає запам’ятати і сприйняти такі настанови кожному, незалежно від обдарувань, життєвого досвіду та інших різноманітних зовнішніх обставин життя людини. Бо якби головні настанови Божі були викладені виключно у розлогих поясненнях і коментарях, з приписами на кожен випадок і різноманітними витлумаченнями – то лише підготовлені роками навчання, обдаровані та премудрі могли би в повноті зrozуміти їх.

Але, як ми чули у минулі недільні дні з читання апостольського послання, християнство у самій своїй природі прямо протиставляється різноманітним спільнотам, згуртованим у пошуках мудрості віку цього навколо тих чи інших талановитих мудреців. Але щоби ніхто ані величався мудростю своею, якщо має її, ані засмучувався, якщо не має такого обдарування, апостол Павло ясно наголошує, що не вона, мирська мудрість, є основним джерелом пізнання Бога і Його волі. Адже часто буває так, що йдучи у пошуках мудрості, людина не наближається до Бога, а навпаки – віддаляється від Нього, обожнюючи саму себе. І сьогодні ми знову чуємо, як апостол Павло називає себе «безумним Христа ради» (1 Кор. 4:10) і, вказуючи на різноманітні приниження, які доводиться переносити, підсумовує: «Ми як сміття для світу, як порох, що усі топчуть донині» (1 Кор. 4:13).

То що ж це за коротка відповідь, про яку було раніше згадано? Ось вона: на питання «Що мені зробити, щоб успадкувати життя вічне?», Господь Ісус Христос відповідає: «Йди слідом за Мною» (Лк. 18:22).

pomisna.info

«Я – Світло для світу; хто піде вслід за Мною, той не ходитиме в темряві, а матиме світло життя» (Ін. 8:12) – таким є слово Христове, яке є беззаперечною істиною, і саме ним пояснюється, чому Христос закликає йти за Ним. Бо Він, наш Спаситель, є те «Світло істинне, що освітлює кожну людину, яка приходить у світ» (Ін. 1:9), як каже євангеліст Іоанн, проголошуючи: «Світло в темряві світить, і темрява не огорнула його» (Ін. 1:5).

Отже, йти за Христом – це єдиний шлях досягнення спасіння і успадкування блаженного вічного життя. Минулого недільного дня через слова послання апостол Павло нагадував нам: «Ніхто не може покласти іншої основи, крім покладеної, яка є Ісус Христос» (1 Кор. 3:11). І тепер знову ми чуємо від апостола заклик, на якому сьогодні хочу, щоби ми зосередилися – заклик, звернений до кожного з нас, християн: «Благаю вас: ставайте подібні мені, як я Христу» (1 Кор. 4:16).

Ось це і є ще одна відповідь на питання про те, в чому полягають наші

християнські обов'язки. Вона дуже проста для запам'ятання, хоча, цілком очевидно, потребує багато зусиль для втілення в життя – наш обов'язок є йти за Христом, уподобіннюватися Йому.

Цю саму думку апостол Павло у Посланні до Филип'ян викладає так: «У вас повинні бути ті самі почування, як і в Христі Ісусі: Він [...] упокорив Себе, був слухняним аж до смерти, і смерти хресної». (Флп. 2:5-6,8).

Тобто, ми не просто маємо настанови, як треба робити, а чого треба уникати, що є чеснотами, а що – гріхами. Ми маємо значно більше, бо ми маємо вічно живий Зразок, ми маємо Провідника, ми маємо Учителя, Господа нашого Ісуса Христа, на Якого повинні дивитися, як на приклад, за Яким повиннійти шляхом істини, від Якого навчатися премудрості та праведності.

І тут може виникнути справедливе питання: а хіба можливо нам, звичайним людям, наслідувати Сина Божого? Адже Спаситель наш є істинний Син Божий, друга Особа Пресвятої Тройці. Чи можемо ми, чи здатні, наслідувати Бога?

Цілком очевидною є відповідь: самі, своїми власними силами ми не можемо уподобінитися Христу. Але хіба Спаситель вимагає від нас неможливого? Хіба Бог дає заповідь, яка з очевидністю не може бути виконана? Хіба Христос закликає нас до чогось недосяжного? Зовсім ні! Сьогодні ми чули читання з 17-ї глави Євангелія від Матфея про зцілення Спасителем біснуватого отрока. Про цю саму подію розповідається і у 9-ій главі Євангелія від Марка, де з вуст Господа Ісуса Христа звучать такі слова, звернені не лише до маловірного батька біснуватої дитини, але і до кожного з нас: «Якщо хоч трохи можеш вірувати, все можливе віруючому» (Мк. 9:23). І те, що це не просто слова, підтверджує для нас апостол Павло, у Посланні до Филип'ян засвідчує: «Усе можу в Ісусі Христі, Який мене зміцнює» (Флп. 4:13), а в Посланні до Галатів кажучи: «Вже не я живу, а живе в мені Христос» (Гал. 2:20). І саме тому він закликає нас через слова, які чуємо з читання його Послання: «Благаю вас: ставайте

подібні мені, як я Христу» (1 Кор. 4:16). Бо силою Божою, з допомогою Спасителя, ми можемо уподобитися Йому і через це досягнути спасіння.

Дорогі брати і сестри!

У цих коротких словах апостольського заклику для нас насправді звучать багато корисних практичних настанов про обов'язки християн, які нам належить виконувати.

Найперше – це нагадування про те, що спастися і осягнути блаженне вічне життя ми можемо, лише слідуючи за Христом. І тут ми відразу ж згадуємо слова Господні: «Якщо хоче йти за Мною, нехай зречеться себе, і візьме хрест свій, та йде за Мною» (Мф. 16:24). Йти за Христом, уподобитися Йому, означає бути смиренним, як Він, бути люблячим, як Він, бути жертовним і милосердним, як Він. Бути вірним

Богові, як Він був вірним Своєму Отцю.

Тому коли ми прагнемо бути дійсно християнами не лише за іменем, то частіше повинні ставити собі питання: «А як би вчинив Христос? Як би Він сказав чи зробив?», і читаючи євангельські приклади та настанови – втілювати їх у своє життя.

Більше того, ми знаємо, що Спаситель є не просто Учителем, Який у давнину сповістив нам слова істини та дав приклад святого життя – Він є живим і діючим сьогодні так само, як був живим і діючим серед апостолів у часи земного служіння. Христос є посеред нас, і буде з нами до кінця віку, бо так Він обіцяв, а слово Його – правдиве і незмінне. Тому кожна людина, яка прагне взяти хрест свій та йти за Ним – отримує особисто від Спасителя і настанову, і підтримку, і розраду, і захист, і сили, і натхнення.

І навіть про ще більше маємо сказати: через Таїнство Євхаристії Сам Христос подає Себе нам, щоби ми єдналися з Ним, були причасними Йому.

А якщо би хто мав сумніви у можливості для себе, слабкої людини, йти за Сином Божим, то для зміцнення нас на цьому шляху маємо приклад багатьох святих, які так само, як і ми, жили у світі цьому, сповненому гріха, так само були спокушувані, так само долали свої немочі – і пройшовши шлях земного життя, стали переможцями. Вони наслідували Христа, уподоблювалися Йому, і тепер є для нас, хто ще в дорозі, помічниками та наставниками, є молитовниками за нас і натхненням у боротьбі.

Тож покладімо собі на серце ці короткі слова настанови апостольської, які сповнені такого глибокого змісту та принесуть нам велику користь, якщо будемо виконувати їх: «Благаю вас: ставайте подібні мені, як я Христу» (1 Кор. 4:16).

Амінь.

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)

«НВ»: Митрополит Епіфаній – найвпливовіший серед релігійних лідерів України

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній залишається найвпливовішим серед релігійних лідерів України. Як і попереднього року, журнал «НВ» напередодні відзначення 29-ої річниці відновлення Незалежності України опублікував список 100 найвпливовіших осіб України, складений на основі думок десятків експертів. Даний щорічно публікований список вважається найбільш об'єктивним та авторитетним.

Очільник єдиної Помісної Православної Церкви України визнаний експертами, що укладали рейтинг, найвпливовішим серед релігійних діячів України. У загальному переліку ім'я Предстоятеля ПЦУ вміщено на 37 місці.

Вітаємо Блаженнішого владику та бажаємо довгих років плідного служіння Господу, побожному народу та Україні!

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)

Панахида в День пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність

pomisna.info

У День пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність нашої держави, 29 серпня 2020 року, Блаженнійший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній звершив панахиду біля «Стіни пам'яті», що розташована на мурах Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря.

Його Блаженству співслужили митрополит Гальський Еммануїл (Константинопольський Патріархат), архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій, архієпископ Вишгородський Агапіт, духовенство Золотоверхої обителі та військові капелани ПЦУ.

Звертаючись до присутніх Предстоятель помісної Української Православної Церкви зокрема зазначив, що на мурах монастиря розміщено понад 4000 фотографій полеглих воїнів, і кожна світлина – це людські долі, це материнський плач і сум, це журба дружин і дітей, які усвідомлюють, що їхній батько вже не повернеться додому.

Блаженнійший владика також підкреслив, що в храмах Православної Церкви України повсякденно лунає і завжди буде лунати молитва за спокій душ наших новітніх українських героїв. Адже саме завдяки їхньому подвигу ми сьогодні маємо єдину державу, мирне небо над головою та сподобилися отримати визнану церковну незалежність.

«Дай Бог, щоб на цій стіні більше не розміщувалися нові фотографії, а Господь упокоїв душі загиблих в царстві небесному та привів нас до перемоги над агресором», – підсумував Митрополит Епіфаній.

pomisna.info

Осягнення спасіння неможливе без виконання Божої заповіді любові до близніх, однак сенс і вічне значення усіх добрих справ, які чиняться нами – це слідувати за Христом, – Митрополит Епіфаній

Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу Христу!

Мабуть, важко знайти людину, яка ніколи не ставила би сама собі питання: «Для чого я живу? Чи вірно, чи правильно я живу? В чому полягає сенс моого життя?» Форма самого питання може бути різна, і багато залежить від віку, життєвого досвіду, освіти та виховання, релігійної, суспільної та культурної традиції, інших факторів людського життя. Але сутність буде завжди одна й та сама: чи є щосьвище, більше, краще за буденну круговерть? І якщо є – як можна досягнути цього більшого і кращого?

Подібне питання і відповідь на нього ми чуємо з читання, яке на цей недільний день Церква подає нам для повчання. «Учителю Благий, що зробити мені доброго, щоб мати життя вічне?» (Мф. 19:16) – таке питання ставить Господу Ісусу Христу багатий юнак. І саме це питання, і отримана відповідь настільки важливі, що якби хтось запитав пораду: «Що слід прочитати з Євангелія, маючи лише кілька хвилин?» – то у відповідь варто порадити прочитати саме цей уривок з 19-ї глави Євангелія від Матфея. Бо в читанні, яке ми тепер, у недільний день, чуємо у храмі за Божественною літургією, у стислому вигляді зосереджене все важливе, що кожна людина може почерпнути за короткий час зі Священного Писання.

Коли будемо розмірковувати над своїм буттям, то кожна людина може умовно поділити його на дві частини: те, що є, і те, чого я прагну. І завжди прагнення у тій чи іншій мірі буде більшим ніж те, що є саме зараз.

Що це є дійсно так, всі ми можемо пересвідчитися на власному життєвому досвіді. Кожен з нас протягом життя мріяв чогось досягнути, щось мати, але коли ми досягаємо того, про що мріяли, набуваємо те, що прагнемо мати – то ніколи не відчуваємо повного задоволення і заспокоєння, знову й знову спрямовуючи свої прагнення у майбутнє. Узагальненим прикладом цього якраз і єте, про що чуємо сьогодні з Євангелія. Кожен з нас має тимчасове життя, з усіма його проявами, потребами і досягненнями. Але хіба навіть невіруючі не усвідомлюють того, що життя, яке ми маємо зараз – не повне і недосконале? Усвідомлюють навіть вони, бо щоденні клопоти, страждання, хвороби, неміч старості, смерть – все це торкається і стосується кожної людини.

Спасіння і життя вічне – є протилежністю усьому тому, що є недосконалого, недовершеного, обмеженого у нашому звичайному бутті. Адже навіть самі ці поняття вже вказують на уникнення і подолання гіршого. Бо ніхто не спасається від доброго, але прагне спастися від небезпеки та зла. І всяка людина, що живе, здатна усвідомити, що це земне життя є тимчасовим і завершиться раніше чи пізніше смертю, а тому прагне піднятися над тимчасовістю і смертністю.

І якщо є інше, вище, краще життя, то як його досягти? Що треба зробити, щоби набути його?

«Якщо ж хочеш увійти в життя вічне, дотримуйся заповідей» (Мф. 19:17) – ось та відповідь, яку Син Божий дає не лише для багатого юнака, який ставить Йому питання, але і для всіх нас, для кожної людини.

Цим самим Господь вказує на дві речі. Перша – що подолання обмеженості і недосконалості світу цього неможливе для осягнення людиною лише завдяки її власним знанням та зусиллям, а можливе і досяжне лише завдяки виконанню волі Божої. Бо заповіді – це є виклад волі Божої, і якщо ми хочемо увійти в життя вічне, то маємо дотримуватися їх. А якщо хто їх не дотримується, то цим самим противиться волі Божій, живе і діє всупереч їй, і досягнути життя вічного не зможе.

Друга річ – що воля Божа не є таємною, прихованою чи незрозумілою для людини, але виявлена, викладена і може бути пізнана всіма, хто бажає цього. Бо заповіді, в яких міститься виклад волі Божої, є записані у Священному Писанні, вони проповідуються Церквою, і всі, хто бажають, можуть і прочитати їх, і почути, і вивчити.

Що все це є дійсно так, ми бачимо з наступних слів Євангелія, коли юнак запитує, яких заповідей йому слід дотримуватися, і отримує відповідь: «Не вбивай; не чини перелюбу; не кради; не лжесвідчи; шануй батька та матір; і люби близького твого, як самого себе» (Мф. 19:18-19). Всі ці заповіді – зі Старого

Завіту, і ними коротко, але у повній мірі описано, якими мають бути відносини між людьми, засновані на любові до близького, до якої нас спонукає Бог.

Звернімо увагу, що Спаситель не подає тут заповідей, які прямо стосуються любові до Бога. Чому? Відповідь можемо знайти у Першому соборному посланні апостола Іоана Богослова, який пише: «Хто каже: «Я люблю Бога», а брата свого ненавидить, той говорить неправду: бо той, хто не любить брата свого, якого бачить, як може любити Бога, Якого не бачить? І ми маємо від Нього таку заповідь, щоб той, хто любить Бога, любив і брата свого» (1 Ін. 4:20-21). Отже, є очевидним, що ті, хто не люблять близьких своїх, крадуть, лжесвідчать та у всякий інший спосіб грішать проти близьких своїх – ті не можуть бути праведними перед Богом, а тому не можуть досягнути вічне життя. І навпаки: ті, хто чинить добро близькім, хто виявляє до них любов – вони стали на вірний і добрий шлях, згідний з волею Божою, навіть якщо і віра їхня є ще слабкою чи недосконалою.

Однак у самій любові до близьких ще немає повноти досконалості, і вона насправді є лише ніби сходинкою до вищого ступеня, про що і йдеться далі у розмові Господа Ісуса Христа з юнаком. Адже він ті заповіді, про які нагадав Спаситель, справді виконує, однак відчуває і усвідомлює, що лише цього одного – не достатньо, і має бути ще щось більше.

«Юнак говорить Йому: все це я зберіг від юности моєї; чого ще не вистачає мені?» (Мф. 19:20). Це, друге, питання є більш важливим, ніж перше: «Що зробити мені доброго, щоб мати життя вічне?», боувідповідь на нього Господь каже, що є шлях досягнення справжньої досконалості, який полягає у двох взаємно пов'язаних речах – у самозречені та слідуванні за Христом. «Ісус сказав йому: коли хочеш бути досконалим, піди продай добро твоє і роздай убогим; і матимеш скарб на небесах; і приходь та йди слідом за Мною» (Мф. 19:21).

Хочу, щоби ми всі добре зосередилися на значенні почутих євангельських слів та висновки, які зробимо, закарбували у своєму серці. Перше – це те, що любов до близьких, яка має виявлятися у добрих справах, стосується усіх без винятку. Осягнення спасіння та життя вічного неможливе без виконання Божої заповіді «Люби ближнього твого, як самого себе». Однак самі лише добре справи, прояви любові та милосердя до близьких не можуть привести нас до досконалості. Вони – лише ніби початок шляху або лише супутники на ньому. Більше того, навіть продати усе майно і роздати багатство своє потребуючим – не буде повнотою досконалості.

І тут є друге, що маємо закарбувати у своєму серці – слова Христові: «Йди слідом за Мною». Адже сенс і вічне значення усіх добрих справ, які чиняться нами щодо близьких – це слідувати за Христом. «Бо голодував Я, – говорить Спаситель – і видали Мені їсти; спрагли мі, і ви напоїли Мене; був подорожнім, і ви прийняли Мене; був нагим, і ви зодягли Мене; був недужим, і ви відвідали Мене; у в'язниці був, і ви прийшли до Мене. [...] Істинно кажу вам: зробивши це одному з цих братів Моїх менших, Мені зробили» (Мф. 25:35-36,40).

Це означає, що з точки зору вічності всі добре справи не є цінними самі собою, але набувають вічної цінності та вічного значення лише тоді, коли вони пов'язані зі слідуванням за Христом. Бо коли ми нагодуємо голодного – чи не буде він завтра знову потребувати їжі? Коли втамуємо потребу спраглого – чи не схоче він знову пити за деякий час? Чи подорожуючий, якому ми виявили гостинність, не потребуватиме знову пристановища, коли виrushить від нас далі? «Вбогих завжди маєте з собою і, коли захочете, можете їм добро робити; Мене ж не завжди маєте» (Мк. 14:7) – нагадує нам Спаситель. Відтак і мета буття Церкви, і християнського життя кожного з нас, як її членів – не в тому, щоби бути лише благодійною спільнотою людей, які збирають і роздають допомогу потребуючим. Без справ милосердя, без турботи про потреби близьких віра наша дійсно є мертвовою, і Господь ясно говорить юнакові, що коли він бажає бути досконалим, то нехай усе, що він має, віддасть на добру справу піклування про убогих. Однак головне у цій настанові – не роздача допомоги як така, а мета: «Йди слідом за Мною».

Тому, дорогі брати і сестри, якщо і ми бажаємо досягнути блаженного вічного життя, то маємо найперше пам'ятати, що єдиним його джерелом і Тим, через Кого це вічне життя досягається, є Бог. І щоби досягти його, потрібно виконувати волю Божу, викладену в заповідях, які спонукають нас любити близьких, як самих себе. А через справи любові та милосердя щодоних – зростати та кожів любові до Бога та взялих хрестів – йти за Христом.

Бо саме в цьому і є сенс нашого тимчасового життя – пройшовши через нього шляхом, який вказує нам Спаситель, досягти життя вічного.

Амінъ.

“Актуально”

Предстоятель зустрівся з матерями полеглих захисників Батьківщини

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній

25 серпня 2020 року зустрівся з матерями полеглих воїнів, які віддали свої життя захищаючи Україну. На зустрічі також були присутні військові капелани ПЦУ, голова спілки ветеранів АТО

Деснянського району міста Києва
та військові побратими загиблих.

Предстоятель помісної Української Православної Церкви нагородив шістьох матерів новітніх українських героїв медалями за жертвівність і любов до України.

«Неможливо уявити, наскільки сильним є материнський біль, коли долинає звістка із фронту про смерть рідного сина. На жаль, багато українських матерів переживають горе втрати за час неоголошеної російсько-української війни. Розділити його із ними у молитві до Бога – не просто наш обов'язок, це вияв вдячності полеглим героям за оборону територіальної цілісності України.

Так, ніщо ніколи не зможе заспокоїти серце матері, замінити погляд люблячої дитини, її обійми. Однак, молячись та оберігаючи пам'ять про українських героїв, – ми додаємо матерям сил, а Господь дає віру в вічне блаженне життя їхніх дітей та надію на майбутню зустріч, адже Бог же не є Бог мертвих, а живих. Бо в Нього всі живі», – зокрема сказав Його Блаженство звертаючись до присутніх.

---- Молитва за сім'ю----

Господи, Отче Святий,
Всемогутній, Вічний Боже,
благословляємо Тебе
і дякуємо за нашу сім'ю, яка
бажає жити в любові та злагоді.
Принесимо Тобі начі печалі, в Твої
руки ввіряємо наше майбутнє.
Боже, джерело всякого блага,
і зроби, щоб ми завжди мали
хліб насущний, збережи нас у
здоров'ї і світі, направ стопи
наші на добро. Дозволь нам після
щасливого життя в цьому будинку
зустрітися знову у вічній радості
неба.
Амінь.

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з іншими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- **ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ**
- **ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ**
- **УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ**
- **ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ**

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

1-800-288-9949 www.meest.us

MICT **MEEST**

Marketing and design by imaginestudio.com

Редактує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво за кордоном:
У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge,
Watchung, N.J. 07069, USA;

borysten.com.ua - архів бюлетнів
CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000